

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๔๙ - ๕๐/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๒/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๒๑/๒๕๖๓

วันที่ ๘ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง

พลตำรวจตรี ศรายุทธ พูลธัญญะ ที่ ๑

ผู้ร้อง

พันตำรวจเอก อนุชา จารยะพันธุ์ ที่ ๒

พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา

หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติและนายกรัฐมนตรี

ผู้ถูกร้อง

เรื่อง พลตำรวจตรี ศรายุทธ พูลธัญญะ และพันตำรวจเอก อนุชา จารยะพันธุ์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓

คดีทั้งสองมีประเด็นเดียวกัน ศาลรัฐธรรมนูญให้รวมการพิจารณาเข้าด้วยกัน โดยให้เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๒/๒๕๖๓ เป็นสำนวนคดีหลัก

ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบคำร้องทั้งสอง สรุปได้ว่า พลตำรวจตรี ศรายุทธ พูลธัญญะ (ผู้ร้องที่ ๑) และพันตำรวจเอก อนุชา จารยะพันธุ์ (ผู้ร้องที่ ๒) กล่าวอ้างว่า รัฐธรรมนูญ หมวด ๑๖ การปฏิรูปประเทศ มาตรา ๒๕๘ ง. ด้านกระบวนการยุติธรรม (๔) บัญญัติให้ดำเนินการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการตำรวจให้เกิดประสิทธิภาพ และมาตรา ๒๖๐ บัญญัติให้การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายดังกล่าวต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งปี

- ๒ -

นับแต่วันประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ เมื่อครบกำหนดเวลาแล้ว ถ้าการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายนั้นยังไม่แล้วเสร็จ ให้การแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการตำรวจดำเนินการตามหลักอาวุโสตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อครบกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว การแก้ไขปรับปรุงกฎหมายดังกล่าว ยังไม่แล้วเสร็จ ในระหว่างรอการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลข้าราชการตำรวจ คณะรัฐมนตรีอาจสั่งอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๐ วรรคสาม ออกประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง หลักเกณฑ์การแต่งตั้งและโยกย้ายข้าราชการตำรวจตามหลักอาวุโส ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ กำหนดหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและโยกย้ายข้าราชการตำรวจตามหลักอาวุโส ข้อ ๒ วรรคสอง กำหนดว่า “ทั้งนี้ ข้าราชการตำรวจที่มีระดับตำแหน่ง ระยะเวลา และคุณสมบัติตามวรรคหนึ่งให้ถือว่าเป็นข้าราชการตำรวจที่อยู่ในหลักอาวุโสเดียวกันโดยให้พิจารณาข้าราชการตำรวจที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติได้เรียงลำดับอาวุโสไว้แล้วได้รับการพิจารณาเรียงตามลำดับอาวุโสร้อยละสามสิบสามของจำนวน ตำแหน่งว่างในระดับเดียวกันในหลักเกณฑ์ตามข้อ ๓ สำหรับข้าราชการตำรวจที่มีระดับตำแหน่ง ระยะเวลา และคุณสมบัติไม่ครบตามวรรคหนึ่งให้ถือว่าเป็นข้าราชการตำรวจที่ไม่อยู่ในหลักอาวุโส” ต่อมา หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติโดยความเห็นชอบของคณะรักษาความสงบแห่งชาติอาจสั่งอำนาจตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ ประกอบรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๔ ออกคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๒๐/๒๕๖๑ เรื่อง มาตรการสนับสนุนการบริหารราชการแผ่นดินให้มีความต่อเนื่อง ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ข้อ ๑ กำหนดว่า “ให้การดำเนินการคัดเลือกหรือแต่งตั้งข้าราชการตำรวจของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ และผู้เกี่ยวข้องตามกฎหมายว่าด้วยตำรวจแห่งชาติ กฎ ก.ตร. ว่าด้วยการแต่งตั้งข้าราชการตำรวจ พ.ศ. ๒๕๖๑ ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง หลักเกณฑ์การแต่งตั้งและโยกย้ายข้าราชการตำรวจตามหลักอาวุโส ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ กฎระเบียบ คำสั่ง ประกาศ และมติคณะรัฐมนตรี ที่เกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการตำรวจ ที่ได้ดำเนินการมาตั้งแต่วาระการแต่งตั้งประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙ จนถึงวันที่กฎหมายว่าด้วยตำรวจแห่งชาติในส่วนที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของข้าราชการตำรวจตามแนวทางการปฏิรูปตามมาตรา ๒๕๘ ง. ด้านกระบวนการยุติธรรม (๔) ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมีผลใช้บังคับ เป็นการดำเนินการที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของชาติและให้ถือว่าการดำเนินการนั้น เป็นการปฏิบัติที่ชอบด้วยกฎหมายและรัฐธรรมนูญและเป็นที่สุด”

ผู้ร้องทั้งสองกล่าวอ้างว่า ตนถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพและได้รับความเสียหายจากการแต่งตั้งโยกย้ายตามประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีและคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติดังกล่าว เนื่องจากในวาระการแต่งตั้งประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ร้องที่ ๑ ดำรงตำแหน่งรองผู้บัญชาการ มีอาวุโสลำดับที่ ๑๔ และมีตำแหน่งผู้บัญชาการว่างจำนวน ๑๗ ตำแหน่ง ผู้ร้องที่ ๒ ดำรงตำแหน่งรองผู้บังคับการ มีอาวุโสลำดับที่ ๑๑๘ และมีตำแหน่งผู้บังคับการว่างจำนวน ๘๒ ตำแหน่ง แต่ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีกำหนดให้ใช้หลักอาวุโสร้อยละ ๓๓ ส่วนที่เหลือร้อยละ ๖๗ ไม่ได้ใช้หลักอาวุโส ทำให้ในวาระการแต่งตั้งประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๑ ผู้ร้องที่ ๑ ไม่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการและพระราชทานยศเป็นพลตำรวจโท และผู้ร้องที่ ๒ ไม่ได้เลื่อนอาวุโสมาเป็นลำดับที่ ๓๖ ทำให้ผู้ร้องที่ ๒ ไม่ได้รับการเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้บังคับการและพระราชทานยศเป็นพลตำรวจตรี ในวาระการแต่งตั้งประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๒ ทั้งที่มีตำแหน่งผู้บังคับการว่างจำนวน ๑๐๓ ตำแหน่ง ประกอบกับคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับดังกล่าวกำหนดให้การแต่งตั้งที่เป็นผลมาจากประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีเป็นการแต่งตั้งที่ชอบด้วยกฎหมายและรัฐธรรมนูญและเป็นที่สุด ทำให้ผู้ร้องทั้งสองไม่มีสิทธิเลื่อนตำแหน่งสูงขึ้นและไม่ได้รับพระราชทานยศสูงขึ้น เสียโอกาสในความก้าวหน้าทางราชการ การถูกละเมิดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าวเป็นผลจากประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๐ วรรคสาม ที่บัญญัติให้ใช้หลักอาวุโสเพียงหลักการเดียวและไม่สามารถนำหลักการอื่นมาใช้ได้ การแต่งตั้งเลื่อนตำแหน่งข้าราชการตำรวจสูงขึ้นจึงต้องเรียงลำดับอาวุโสร้อยละ ๑๐๐ และคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๔ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ เนื่องจากการแต่งตั้งข้าราชการตำรวจเป็นการบริหารงานบุคคลปกติซึ่งมีกระบวนการร้องทุกข์หรือฟ้องร้องทางปกครองตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด ไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของชาติที่เป็นการจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการรักษาความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของชาติ ในทางกลับกันคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติก่อให้เกิดการโต้แย้งกันระหว่างข้าราชการตำรวจจนมีการร้องทุกข์ให้การแต่งตั้งข้าราชการตำรวจในระดับรองผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติถึงผู้บังคับการในวาระการแต่งตั้งประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๑ เป็นโมฆะ ด้วยเหตุที่เป็นการแต่งตั้งขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๐ วรรคสาม ทั้งยังไม่ใช้การออกคำสั่งเพื่อประโยชน์ในการรักษา

- ๔ -

ความสงบเรียบร้อยหรือความมั่นคงของชาติ เนื่องจากหลักเกณฑ์การแต่งตั้งโยกย้ายเป็นหลักเกณฑ์เดิม จึงไม่ได้เป็นการแก้ไขปัญหาการบริหารงานบุคคลของข้าราชการตำรวจและปฏิรูปองค์กรตำรวจ ตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๘ ง. ด้านกระบวนการยุติธรรม (๔)

ผู้ร้องทั้งสองยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุด จำนวน ๒ คดี คือ คดีที่หนึ่ง คดีหมายเลขดำที่ ฟบ. ๒๘/๒๕๖๑ ผู้ร้องที่ ๑ ฟ้องสำนักนายกรัฐมนตรีว่าประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง หลักเกณฑ์การแต่งตั้งและโยกย้ายข้าราชการตำรวจตามหลักอาวุโส ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาว่าการที่คณะรัฐมนตรีออกประกาศดังกล่าวมิได้ทำให้ ผู้ร้องที่ ๑ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้ ผู้ร้องที่ ๑ จึงไม่มีสิทธิฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดเพื่อขอให้เพิกถอนประกาศดังกล่าวได้ คำฟ้องนี้ จึงเป็นคำฟ้องที่ศาลปกครองสูงสุดไม่มีอำนาจรับไว้พิจารณา คดีที่สอง คดีหมายเลขดำที่ ฟบ. ๔/๒๕๖๒ ผู้ร้องทั้งสองฟ้องคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติว่าคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๒๐/๒๕๖๑ เรื่อง มาตรการสนับสนุนการบริหารราชการแผ่นดินให้มีความต่อเนื่อง ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองสูงสุดพิพากษาว่าเมื่อหัวหน้าคณะรักษา ความสงบแห่งชาติโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการรักษาความสงบแห่งชาติออกคำสั่งหัวหน้าคณะรักษา ความสงบแห่งชาติดังกล่าวโดยอาศัยอำนาจโดยตรงตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๔ ที่มีฐานะเป็นกฎหมายรัฐธรรมนูญซึ่งบัญญัติให้คำสั่ง หัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติมีผลบังคับในทางนิติบัญญัติ ในทางบริหาร หรือในทางตุลาการ และให้ถือว่าคำสั่งหรือการกระทำรวมทั้งการปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งหรือการกระทำหรือ การปฏิบัติที่ชอบด้วยกฎหมายและรัฐธรรมนูญนี้ และเป็นที่สุด ศาลปกครองสูงสุดจึงไม่อาจพิจารณา เพื่อควบคุมตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการกระทำอันเป็นเหตุแห่งการฟ้องคดีนี้ได้ คำฟ้องคดีนี้ เป็นคำฟ้องที่ศาลปกครองสูงสุดไม่มีอำนาจรับไว้พิจารณา จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและ ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ร้องทั้งสองยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน จำนวน ๒ คำร้อง คือ คำร้องที่หนึ่ง ขอให้ พิจารณาเสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่าประกาศสำนัก นายกรัฐมนตรี เรื่อง หลักเกณฑ์การแต่งตั้งและโยกย้ายข้าราชการตำรวจตามหลักอาวุโส ลงวันที่ ๒๕

- ๕ -

กรกฎาคม ๒๕๖๑ มีปัญหาเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๘ ง. ด้านกระบวนการยุติธรรม (๔) มาตรา ๒๖๐ วรรคสาม และกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ผู้ตรวจการแผ่นดินเห็นว่า ผู้ร้องทั้งสอง นำประเด็นปัญหาเดียวกันนี้ยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดและศาลปกครองสูงสุดรับคำฟ้องไว้พิจารณาแล้วเป็นคดีหมายเลขดำที่ พบ. ๒๘/๒๕๖๑ จึงเป็นเรื่องที่มีการฟ้องร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ซึ่งต้องห้ามมิให้ผู้ตรวจการแผ่นดินรับเรื่องที่มีลักษณะดังกล่าวไว้พิจารณาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๗ (๒) วินิจฉัยให้ยุติเรื่อง คำร้องที่สอง ขอให้พิจารณาเสนอเรื่องพร้อมด้วยความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยว่าคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๒๐/๒๕๖๑ เรื่อง มาตรการสนับสนุนการบริหารราชการแผ่นดินให้มีความต่อเนื่อง ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ขัดต่อเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๔ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ ผู้ตรวจการแผ่นดินเห็นว่า ผู้ร้องทั้งสองเคยยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีหมายเลขดำที่ พบ. ๔/๒๕๖๒ และศาลปกครองสูงสุดพิจารณาและมีคำสั่งเป็นคดีหมายเลขแดงที่ พบ. ๑๒/๒๕๖๒ แล้ว จึงเป็นเรื่องที่ศาลมีคำพิพากษา คำสั่ง หรือคำวินิจฉัยเสร็จเด็ดขาดแล้ว ห้ามมิให้ผู้ตรวจการแผ่นดินรับไว้พิจารณาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยผู้ตรวจการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๓๗ (๒) วินิจฉัยให้ยุติเรื่อง

ผู้ร้องทั้งสองขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ดังนี้

(๑) ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง หลักเกณฑ์การแต่งตั้งและโยกย้ายข้าราชการตำรวจตามหลักอาวุโส ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๐ วรรคสาม และขอให้ยกเลิกประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าว

(๒) คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๒๐/๒๕๖๑ เรื่อง มาตรการสนับสนุนการบริหารราชการแผ่นดินให้มีความต่อเนื่อง ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๔ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ และขอให้ยกเลิกคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติดังกล่าว

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องทั้งสองต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

- ๖ -

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าการกระทำนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๔๗ ผู้ใดถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญคุ้มครองไว้ ถ้าผู้นั้นเห็นว่าการละเมิดนั้นเป็นผลจากบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ให้ยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน และให้ผู้ตรวจการแผ่นดินพิจารณายื่นคำร้องต่อศาลพร้อมด้วยความเห็นภายในหกสิบวันนับแต่วันที่รับคำร้องจากผู้ร้อง โดยให้ผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้ร้องทราบภายในสิบวันนับแต่วันที่ครบกำหนดเวลาดังกล่าว” วรรคสอง บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้ตรวจการแผ่นดินไม่ยื่นคำร้องตามวรรคหนึ่ง หรือไม่ยื่นคำร้องภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ผู้ถูกละเมิดมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลได้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อเท็จจริงตามคำร้อง คำร้องเพิ่มเติม และเอกสารประกอบคำร้องทั้งสอง เป็นกรณีที่ผู้ร้องทั้งสองขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่าประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง หลักเกณฑ์การแต่งตั้งและโยกย้ายข้าราชการตำรวจตามหลักอาวุโส ลงวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๖๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๐ วรรคสาม ซึ่งการยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ แม้ผู้ร้องทั้งสองจะยื่นคำร้องต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องทั้งสองมีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องทั้งสองเป็นการขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของประกาศสำนักนายกรัฐมนตรีฉบับดังกล่าว ซึ่งมีลักษณะเป็นกฎ มิได้มีสถานะเป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ตามความหมายของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องทั้งสองไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

ส่วนกรณีที่ผู้ร้องทั้งสองขอให้พิจารณาวินิจฉัยว่าคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๒๐/๒๕๖๑ เรื่อง มาตรการสนับสนุนการบริหารราชการแผ่นดินให้มีความต่อเนื่อง ลงวันที่ ๒๖

- ๗ -

พศจิกายน ๒๕๖๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๔ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ นั้น เห็นว่า การยื่นคำร้องตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ต้องเป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ แม้ผู้ร้องทั้งสองจะยื่นคำร้อง ต่อผู้ตรวจการแผ่นดินและผู้ตรวจการแผ่นดินแจ้งผลการพิจารณาให้ยุติเรื่อง อันทำให้ผู้ร้องทั้งสอง มีสิทธิยื่นคำร้องโดยตรงต่อศาลรัฐธรรมนูญได้ก็ตาม แต่ข้อเท็จจริงตามคำร้องทั้งสองเป็นการขอให้ ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาความชอบด้วยรัฐธรรมนูญของคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ฉบับดังกล่าว แม้คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับนี้จะออกโดยอาศัยอำนาจตาม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย (ฉบับชั่วคราว) พุทธศักราช ๒๕๕๗ มาตรา ๔๔ และรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ แต่เนื้อหาของคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับนี้เป็นการรับรอง การดำเนินการคัดเลือกหรือแต่งตั้งข้าราชการตำรวจที่ได้ดำเนินการมาตั้งแต่วาระการแต่งตั้งประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๙ จนถึงวันที่กฎหมายว่าด้วยตำรวจแห่งชาติในส่วนที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล ของข้าราชการตำรวจตามแนวทางการปฏิรูปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๘ ง. ด้านกระบวนการ ยุติธรรม (๔) มีผลใช้บังคับ คำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติฉบับดังกล่าวจึงมีสถานะ เป็น “กฎ” มิได้มีสถานะเป็น “บทบัญญัติแห่งกฎหมาย” ตามความหมายของพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง ดังนั้น ผู้ร้องทั้งสองไม่อาจยื่นคำร้องดังกล่าวตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๓ ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องทั้งสองไว้พิจารณาวินิจฉัย และเมื่อมีคำสั่ง ไม่รับคำร้องทั้งสองไว้พิจารณาวินิจฉัยแล้ว คำขออื่นย่อมเป็นอันตกไป

- ๘ -

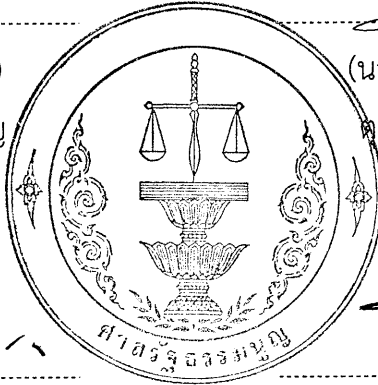
(คำสั่งที่ ๔๙ - ๕๐/๒๕๖๓)

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนภดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ